

HOOP

Geloven dat God goed is
als het leven pijn doet

g

Craig Groeschel

Voorwoord Ruben Flach

Voor de Bijbelteksten is gebruik gemaakt van de HSV,
tenzij anders aangegeven.

HOOP

Geloven dat God goed is als het leven pijn doet

Copyright © 2018 by Craig Groeschel

Originally published in English under the title *Hope in the Dark. Believing God is Good When Life is Not*. Published by arrangement with the Zondervan Corporation L.L.C., a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Copyright © 2021 Uitgeverij Gideon

Auteur: Craig Groeschel

Vertaling: José Been

Omslagontwerp: Arjen Niezen, cartoonsenzo.nl

Typografie: Coco Bookmedia, Amersfoort

Jaar van uitgave: november 2021

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-140-8

NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enig andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher

Inhoud

Voorwoord Ruben Flach	7
Een brief aan de lezer	9
Introductie	13

Deel 1 Verstoppertje spelen

1.1 Waar bent U, God?	27
1.2 Waarom doet het U niets?	35
1.3 Waarom doet U niets?	41
1.4 Het lijkt oneerlijk	47
1.5 Geloofscrisis	53

Deel 2 Verloren en gevonden

2.1 Luister	67
2.2 Schrijf	79
2.3 Wacht	87
2.4 Door geloof	93
2.5 Geloof beproefd	99

Deel 3 Hoop en glorie

3.1 Herinner	107
3.2 Accepteer	117
3.3 Vertrouw	123
3.4 Hoop	129
3.5 Geloof	135

Conclusie	141
Vragen ter reflectie	147
Dankwoord	159

Voorwoord

Als je Craig Groeschel ziet, valt direct op dat hij sportief en fysiek sterk is. En dat is niet alles, want daarnaast is hij energiek, krachtig en een inspirerende spreker. Als je kijkt naar zijn bediening, met een groeiend aantal kerken via het multisite model¹ en een Bijbelapp die overal ter wereld gebruikt wordt, kun je bijna niet anders dan concluderen dat hij succesvol is. Ik ben al een aantal jaren betrokken bij een leiderschapsconferentie die vanuit de Verenigde Staten wereldwijd wordt uitgezonden, waarvan Groeschel de voortrekker en het gezicht is geworden. Hij wordt daar de ‘*champion*’ van de conferentie genoemd. Voor ons wellicht wat onwennig en niet zo passend in onze cultuur, maar het geeft iets weer van zijn invloed.

In dit indrukwekkende boek laat Groeschel echter een andere kant zien van zijn leven, van wie hij is en wat hij meemaakt. Hij neemt ons mee in zijn worsteling als mens, vader en herder. Hij is open over zijn eigen pijn, worstelingen en twijfels. Over het verdriet en de vragen naar aanleiding van het overlijden van een jong kindje van vrienden. Over de worsteling met de ziekte van een van zijn dochters waar maar geen oplossing voor te vinden lijkt.

Het leven kent soms, misschien wel vaak, ook een donkere kant. Pijn, verdriet, lijden, ziekte, onrecht, allemaal dingen die we het liefst zouden willen ontlopen, blijken toch te gebeuren, ook bij kinderen van God. Wie denkt dat we gespaard zullen

1 In het multisite model zijn kerken via internet met elkaar verbonden en volgen ze overal dezelfde kerkdienst/samenkomst of gedeelten daarvan zoals de prediking.

blijven voor de gebrokenheid in deze wereld als we maar ‘geestelijk succesvol zijn’, zal na verloop van tijd óf moeten toegeven het mis te hebben, óf vastlopen in de onbeantwoorde vragen.

Wat als genezing uitblijft? Wat als er geen engelenbescherming leek te zijn? Waar was God? Ik herken de vragen uit mijn eigen leven. Niet alleen toen mijn vader op jonge leeftijd stierf terwijl hij God diende als zending, maar ook toen onze Volkswagenbus bus vol met spullen voor ons kindertehuis en enkele kerken gestolen werd. Ik heb het letterlijk gevraagd: ‘Heer, waar waren die engelen nou?’ We kennen waarschijnlijk allemaal wel dit soort verhalen en vragen.

Maar mogen we vragen stellen? Mogen we twijfelen? Is dat wel bijbels? Of moeten we onszelf de schuld geven? Allemaal vragen die in dit boek naar voren komen. Vragen die de profeet Habakuk ook kende. Zijn gesprek en worsteling met God lopen als een rode draad door dit boek. De naam Habakuk betekent ‘worstelen en omarmen’. Dat is wat we mogen leren. Durf te worstelen, maar ook de pijn te omarmen. Het is er, en ontkennen heeft geen zin.

Maar als we vragen stellen, luisteren we dan ook naar Gods antwoord? Want als we dat doen, zullen we Zijn trouw gaan zien. En dan zullen we in staat zijn om met Habakuk en met Groeschel te zeggen: *‘Toch zal ik juichen voor de HEER, jubelen voor de God die mij redt.’*²

Ruben Flach
Directeur van Stichting Opwekking

² Habakuk 3:18 (NBV)

Een brief aan de lezer

Adrienne Manning voelt voor mij als familie. Ze is de meest extraverte, gezellige, levendige en leuke persoon die ik ken. Ze heeft me jarenlang op kantoor bijgestaan. Ik geef veel om haar en haar familie.

Op een dag, nu jaren geleden, stormde ze mijn kantoor binnen en stuiterde van de opwinding. Ze was half aan het dansen, half aan het gillen en kwam amper uit haar woorden. Zij en haar man Danny waren in verwachting. Het was het antwoord op onze gebeden.

We knuffelden elkaar.

We huilden.

En we omhelsden elkaar nog een keer.

Toen ze het kindje verloor, deden we precies hetzelfde. De emoties waren toen alleen wel anders en dieper.

We knuffelden elkaar.

We huilden.

En we omhelsden elkaar nog een keer.

Als voorganger zie ik veel verlies. Het is nooit makkelijk, vooral niet als het iemand betreft die dicht bij je staat. We deden wat bijna iedereen in zo'n geval doet. We vroegen God: 'Waarom? Waarom heeft U dit laten gebeuren?'

Dat was het moment dat ik begonnen ben met het schrijven van dit boek. Ik schreef en schreef en daarna schreef ik nog wat meer. Ik vertelde niemand dat ik aan het schrijven was. Ik vertelde het niet aan de uitgever, niet aan het personeel en niet aan mijn vrienden. Ik begon gewoon te schrijven. Met elk woord had ik Adrienne in mijn gedachten. Ik dacht niet alleen aan Adrienne maar aan iedereen die ik kende die door een hel ging en niet begreep waarom.

Als je mijn andere boeken hebt gelezen, merk je wellicht dat deze anders van toon is. Ik gebruik vaak humor in mijn schrijven omdat het leven toch al zo serieus is. Ik geloof dat God ervan geniet als wij lachen. Het zal je misschien opvallen dat ik in dit boek weinig tot geen humor gebruik. Dat is omdat mijn stemming tijdens het schrijven heel anders was. Ik wilde wat dieper ingaan op de moeilijke dingen waar we in het leven mee te maken krijgen en vragen stellen die we liever vermijden.

Nadat ik de eerste versie van het manuscript had afgerond, gaf ik het aan Adrienne. Ik legde haar uit dat dit boek voor haar was. Ze nam het manuscript mee naar huis en las het in één ruk uit. De volgende dag toen ze weer op kantoor kwam, zei ze niets.

We knuffelden elkaar.

We huilden.

En we omhelsden elkaar nog een keer.

Het duurde lang voordat we samen spraken over het verlies van haar kind. Het duurde nog langer voordat ik iemand vertelde over dit manuscript. Het heeft jarenlang in een min of meer vergeten mapje op mijn computer gestaan. Tien jaar later, toen ik slecht nieuws had gekregen over de gezondheid van mijn dochter, haalde ik het manuscript weer tevoorschijn en las ik het opnieuw. Deze keer las ik het voor mezelf. Gek genoeg waren de woorden die voor Adrienne waren bedoeld ook voor mij helend.

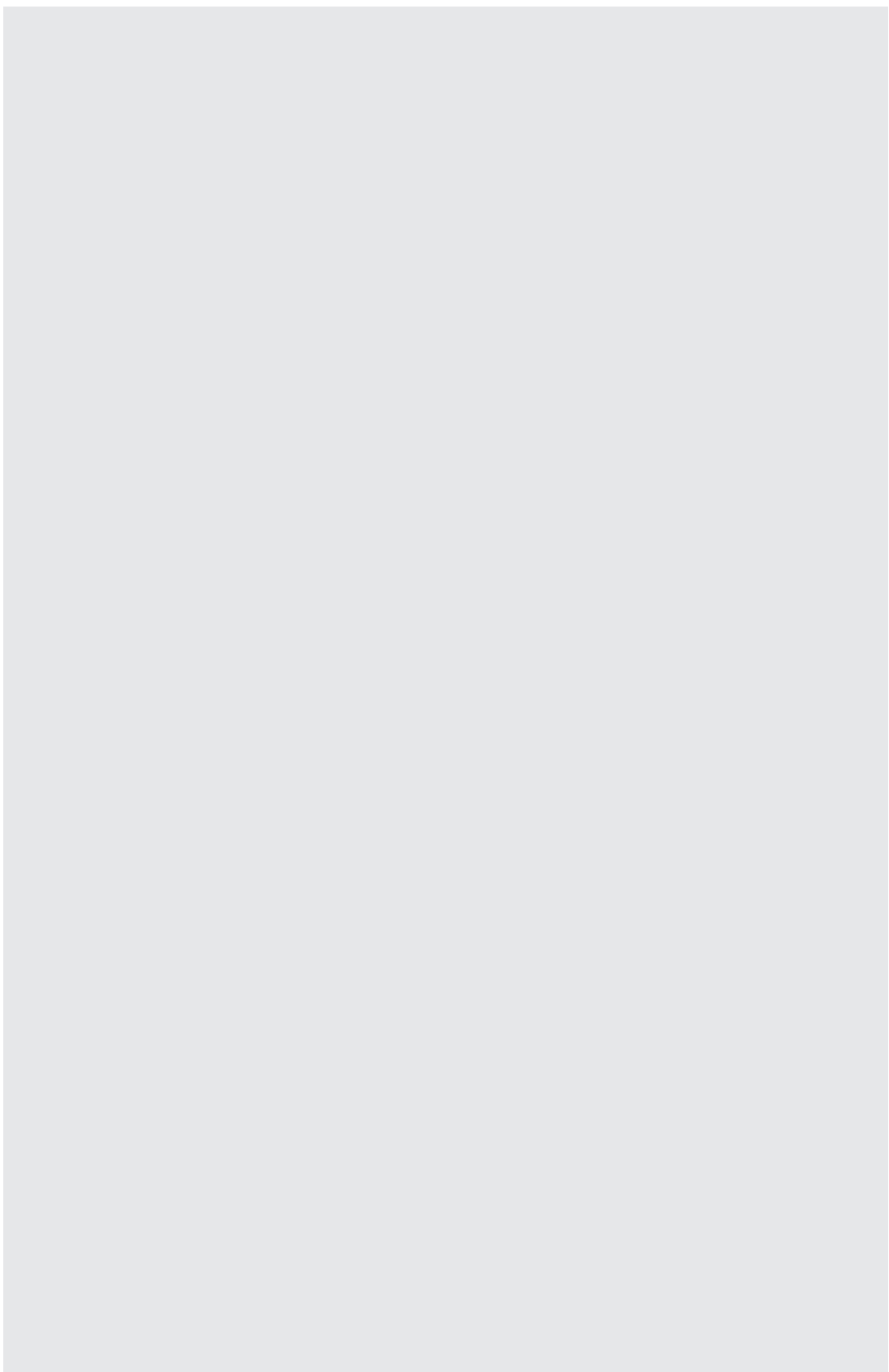
Nadat ik ervoor gebeden had, besloot ik het manuscript met mijn uitgever te delen. De redacteurs voelden de diepte van mijn emoties in de woorden op elke pagina en geloofden dat mijn boodschap andere mensen zou kunnen helpen.

Ik dook het manuscript weer in, werkte het hier en daar bij en breidde sommige passages wat verder uit. Dit boek is het resultaat.

Om duidelijk te zijn: dit boek is niet voor iedereen. Als je je droom leeft en geestelijk op de toppen van je bestaan staat, stop dan hier en prijs God voor zijn grootheid. Ik prijs met je mee maar eerlijk gezegd zal dit boek niet voor jou bedoeld zijn, althans niet in deze fase van je leven. Dit boek is voor de mensen die pijn hebben. Het is voor diegene met twijfels. Het is voor die mensen die bang zijn dat hun geloof wankelt. Dit boek is voor diegene voor wie de wereld donker is geworden.

Ook als het leven je soms benauwt en je geloof tot het uiterste wordt getest, is dit boek voor jou. Terwijl je het leest, hoop ik dat je de moed hebt om samen met mij de pijn in deze wereld onder ogen te komen. Ik hoop dat je begrijpt waarom ik dit heb geschreven op een meer serieuze en beschouwende manier. Ik hoop dat je met me meegaat naar de rafelrandjes van het bestaan om samen te worstelen met de vragen die christenen vaak niet durven te stellen. Ik hoop dat je de diepe rijkdom van Gods genade zult ervaren die alleen in de dalen van het leven te vinden is.

Dit boek is ten eerste voor mijn goede vriendin Adrienne. Maar dit boek is ook voor iedereen die pijn heeft en niet begrijpt waarom.

Introductie **Als je wilt vertrouwen maar het leven je dat niet toelaat**

‘Ik wil geloven dat God om mij geeft. Dat wil ik echt,’ vertelde ze me met bloeddoorlopen ogen terwijl ze de tranen weg probeerde te vegen. Onder dat harde tl-licht van het ziekenhuis leek Marci nog maar nauwelijks op dat enthousiaste meisje dat ik me herinnerde, nog maar amper op het kind dat ik had zien opgroeien in de jeugdclub van onze kerk. In haar tienerjaren was Marci extravert, levenslustig en had ze plezier in het leven. Dit was zelfs het geval toen ze steeds serieuzer werd in haar geloof en steeds vroeger naar de jeugdclub kwam en tot laat bleef. Er was niemand die het fijner vond om God te eren en over Hem te spreken dan Marci.

Toen ze begin twintig was, ontmoette ze Mark. Mark was een geweldige, christelijke jongen met een charismatische persoonlijkheid. Ze werden bijna van de een op de andere dag verliefd en trouwden nog geen jaar later. De dynamische persoonlijkheid van Mark hielp hem snel een baan te vinden in de sales. Het duurde niet lang voordat hij meer geld verdiende dan de meeste andere werkenden van zijn leeftijd. Ze kochten hun droomhuis. Samen dienden Mark en Marci God in onze gemeente en ze wisten gewoon dat het leven niet beter kon worden dan dit.

Totdat precies dat gebeurde.

Na twee maanden proberen, hoorden ze dat ze in verwachting waren van hun eerste kindje. Toen Chloe, een prachtig en klein meisje, werd geboren gingen Amy, mijn vrouw en ik naar het ziekenhuis om God samen met Mark en Marci te danken voor Zijn zegeningen. Het was heerlijk dit met ze te vieren.

We dankten God allemaal voor dit prachtige gezin dat in Zijn aanwezigheid zou groeien.

Op dat moment kon niemand nog maar het kleinste begin zien van de scheurtjes die zich aan de basis van hun leven begonnen te vormen. De jaren gingen voorbij en de baan van Mark begon steeds meer tijd te eisen. Hij maakte steeds langere dagen en moest veel reizen voor zijn werk. Op een dag kwam hij weer thuis en liet Marci weten dat hij haar zou verlaten voor een van haar meest dierbare vriendinnen. Ze had dit nooit zien aankomen. Ze was gebroken maar moest op twee fronten het gevecht aangaan. Aan de ene kant moest ze het verraad van Mark zien te verwerken en aan de andere kant moest ze een nieuw leven als alleenstaande moeder opbouwen voor haar en Chloe. Ze vond schrale troost in het feit dat het niet erger dan dit zou kunnen worden.

Totdat precies dat wel gebeurde.

Toen Chloe in groep zeven zat, begon ze snel gewicht te verliezen en was ze de hele tijd moe. Toen ze daarna ook nog veel hoofdpijn kreeg en vaak duizelig was, werden er testen gedaan. Het was het ondenkbare. Chloe had kanker. In slechts een paar maanden veranderde ze van een gezond en populair meisje op school in een bleek en bedlegerige patiënte aan de beademing. De kanker raasde door haar al verzwakte lijf. De chemotherapie haalde helemaal niets uit. Haar artsen besloten hun behandeling te richten op het haar zo comfortabel mogelijk maken in haar laatste dagen.

Ik stond daar in die kale ziekenhuisgang. Van de eens onvermoeibare Marci was niets meer over. Een vermoeide en verslagen vrouw had haar helemaal verzwolgen. Ze was ver voorbij de vermoeidheid en de depressie. Ze was ontmoedigd tot op het punt dat het gevaarlijk was. Ze greep wanhopig naar iets van het eindeloze geloof dat haar ooit zo makkelijk was afgegaan. Haar onwankelbare vertrouwen in God was nu

niet meer dan een verdrietige herinnering aan vroegere tijden. Ze ademde diep in en vocht tegen de tranen.

Terwijl haar verdrietige blik me doorboorde, deed ik mijn uiterste best om voor haar sterk te blijven.

Ze zuchtte. 'Ik wil *echt* geloven dat God op dit moment met me is. Ik bedoel, ik wil weten dat Hij goed is en dat Hij om me geeft. Ik wil dat nu zo verschrikkelijk graag maar...' Haar stem stierf weg. Er was geen houden meer aan de tranen.

'Maar Craig, als ik mijn kleine meisje hier zie wegwijnen met zoveel pijn, hoe kan ik me dan overgeven aan een God die dit allemaal toestaat? En dat boven op alles wat we al hebben moeten doorstaan? Ik *wil* graag vertrouwen, maar ik weet niet hoe.'

Dat kleine zinnetje, 'ik wil vertrouwen', verankerde zich in mijn eigen hart. Overall waar ik keek, zag ik mensen die begrepen hoe Marci zich in dat koude, steriele ziekenhuis voelde. Er zijn zoveel mensen die willen geloven in Gods aanwezigheid en in Zijn goedheid maar simpelweg te veel onbeantwoorde vragen hebben. Er is iets in hen dat verlangt naar het vertrouwen in God – om Hem te kennen, Zijn aanwezigheid te ervaren, in Zijn vrede te verzinken, te geloven dat Hij er voor hen is, te geloven dat Hij hen helpt de lasten van het leven te dragen. Ze willen bidden en weten dat Hij hen hoort. Ze willen troost. Ze willen weten dat Hij met hen is en dat Hij hen zal beschermen. Diep vanbinnen hopen ze dat God meer is dan een soort van bedachte kosmische figuur waar naïeve, goedgelovige mensen op vertrouwen. Ze willen dat Hij meer is dan een uitgekauwde cliché die activisten, politici en Jezusfreaks in de rondte strooien.

Ik geloof dat er veel mensen zijn zoals Marci die ooit geloofden dat God zich actief met hun leven bemoeide maar daar nu niet meer zo zeker van zijn. Misschien bestaat Hij, misschien is Hij almachtig, maar geeft Hij echt om me? Voor hen voelt

dat niet zo. Ik was ooit ook zo'n persoon (daarover later meer). Misschien ben jij er nu wel eentje. Heb je je ooit afgevraagd:

'Waar was God toen ik werd misbruikt? Gaf Hij om me? Als dat zo was, waarom deed Hij er dan niets aan?'

'Waarom kunnen we geen kinderen krijgen? Er zijn zoveel ongewenste zwangerschappen en zoveel mensen lijken kinderen te hebben om ze daarna te verlaten of niet voor ze te zorgen. Wij gaan naar de kerk. We zijn goede mensen. We bidden al jaren. Waarom geeft God ons geen kindje?'

'Wat is er gebeurd met mijn huwelijk? Ik wilde meer dan wat ook in mijn leven dat dit in ieder geval goed zou zitten. We hielden ooit zoveel van elkaar, maar... En God weet dat ik zo hard heb geprobeerd. Ik vertrouwde op Hem. Ik bad elke dag, maar nu heb ik alleen nog maar gebroken stukken. Waarom heeft God dit laten gebeuren?'

'Waarom is mijn kind met een handicap geboren?'

'Waarom ben ik ontslagen?'

'Waarom is iedereen die ik ken getrouwd en ben ik nog steeds alleen?'

'Waarom lijkt het alsof ik niet vooruitkom in het leven?'

'Waarom is de kanker terug?'

'Waarom hebben mijn kinderen het geloof de rug toegekeerd?'

Wil je de geruststelling dat God er is wanneer je Hem het meest nodig hebt, om welke reden dan ook, maar je hebt twijfels of Hij er daadwerkelijk is?

Je bent niet alleen. In de gehele Bijbel waren er mensen die zich afvroegen of God wel in hun leven werkte. Ook Jezus ontmoette twijfelaars. Een van hen was zelfs zijn eigen discipel, de Ongelovige Thomas. Er is echter één moment waarop Jezus een twijfelaar ontmoet waar ik me op wil richten. Net als Marci was hij een ouder die worstelde met het lijden van zijn kind.

En Hij vroeg aan zijn vader: Hoelang is het al dat dit hem overkomt?

En hij zei: Van jongs af aan.

En vaak heeft hij hem ook in het vuur en in het water geworpen om hem om te brengen; maar als U iets kunt, wees dan met innerlijke ontferming bewogen over ons en help ons.

En Jezus zei tegen hem: Als u kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft.

En meteen riep de vader van het kind onder tranen: Ik geloof, Heere! Kom mijn ongeloof te hulp.

— Markus 9:21-24

Kun je je de pijn van deze vader voorstellen? Hij stond steeds weer hulpeloos te kijken als zijn zoon stuiptrekkingen had en worstelde met een kwade geest die jaren ervoor bezit van hem had genomen. De liefdevolle vader had er alles voor over om het lijden van zijn zoon te verzachten. Maar wat hij ook probeerde, zijn zoon bleef in doodsangst leven.

Als vader van zes kinderen wil ik me niet eens voorstellen hoe dat geweest moet zijn. Een krachtige en kwaadaardige geest die je kind in het water smijt als een lappenpop of hem in het vuur gooit. Als de vader het kind niet had beschermd, was het goed mogelijk dat de geest het kind al gedood zou hebben.

Het is niet raar dat deze wanhopige vader moeite had te geloven. Na alles wat hij kon bedenken al eens geprobeerd te hebben, zou ik hetzelfde tegen Jezus hebben gezegd als deze man: ‘Als U *iets* kunt, wees dan met innerlijke ontferming bewogen over ons en *help ons*.’ (Vers 21, nadruk door auteur)

Sommige christenen zullen kritiek hebben op deze vraag, maar deze vader was aan het eind van zijn latijn. Nadat hij alles wat hij kon bedenken, had gedaan, is het mogelijk dat hij zich uiteindelijk neer heeft gelegd bij de wanhoop en het verlies.

Hij kon nergens anders meer heen.
 Er was niets meer wat hij kon doen.
 Zijn hoop was verdwenen.
 Zijn wereld was donker.

Maar dan maakt Jezus de dingen helder. Eerst herhaalt hij de wanhoop van de vader in een vraag: 'Als u kunt'. Daarna daagt Hij hem uit door te zeggen: 'Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft.' (Vers 23, nadruk door auteur)

Denk er eens over na. Waarom zei Jezus niet: 'Weet je, eigenlijk *kan* ik je helpen.' Of waarom zei hij niet: 'Ik ben de Messias, de Zoon van God en mijn Hemelse Vader zal uw zoon genezen.' Beide dingen waren waar. Echter laat Jezus het initiatief aan de vader. Natuurlijk is het altijd een goed idee om, als je hulp wilt, je te richten op de ene ware God. Jezus zei dat de sleutel vertrouwen is, het geloof dat 'bij God alle dingen mogelijk' zijn (Mattheüs 19:26).

Het antwoord van de vader is des te opvallender. 'Ik geloof, Heere! Kom mijn ongelooft te hulp.' (Markus 9:21-24) Hoor je wat hij zegt? Ik wil geloven.

Heer, ik wil geloven, maar ik kan het niet. Ik worstel. Ik worstel *heel erg*. Kom mijn ongelooft te hulp, mijn twijfels.

Het is een soort paradox. De vader van de zoon wiens lichaam is overgenomen door een kwade geest, een kracht die het lichaam van zijn zoon al jaren stuurt en op elke mogelijke manier heeft geprobeerd zijn zoon kwaad te doen, zegt: 'Ik wilde dat ik kon geloven, maar ik weet niet meer hoe. Ik bevind me op zo'n donkere en wanhopige plaats dat ik niet meer zie hoe dingen beter kunnen worden. Maar ik wil dat wel. Ik wilde dat ik het kon. Help me weer te geloven, Heer. Herstel mijn hoop.'

Meteen nadat Jezus dit gesprek met de vader heeft, beveelt hij de geest het lichaam te verlaten. De jongen stuiptrekt als de geest hem verlaat en lijkt daarna dood te zijn. 'En Jezus

pakte hem bij de hand en richtte hem op; en hij stond op.'
(vers 27)

Dit is wat mij persoonlijk zo raakt in dit verhaal. De jongen was niet de enige die werd genezen na de uitdrijving van de geest. Zijn vader werd ook genezen. Jezus zorgde ervoor dat de hopeloosheid die van de vader bezit had genomen ook verdween. Jezus hoorde de tegengestelde boodschappen in het gewonde hart van de man toen die zijn vraag aan Jezus stelde.

God verhoordt dit gebed tot op de dag van vandaag, maar alleen als we Hem daar ruimte toe laten.

Hoe zit dat met jou? Hoe zou jij je hart dat door twijfels is geraakt, genezen willen zien worden? Zou je weer een diep en bestendig gevoel willen herontdekken van het vertrouwen in het karakter, de goedheid, de kracht en de aanwezigheid van God? Zou God het licht van de hoop in jouw donkere en wanhopige hart kunnen laten schijnen? Zou God een nieuw zaadje van geloof kunnen planten in de droge grond, in het barre land in jou?

Wil je geloven?

Het gaat niet makkelijk zijn om dat oude gevoel van twijfel en ongelooft zomaar van je af te schudden, vooral als je in een situatie bevindt die niet overeenkomt met je dromen en verwachtingen. Zelfs toen de artsen Marci en haar familie vertelden dat ze zich op het ergste moesten voorbereiden, geloofden velen van ons dat God een wonder zou doen voor haar lieve dochter. Dus baden we. En we baden. En we baden nog meer. We zetten social media in en zagen hoe uiteindelijk duizenden mensen van over de hele wereld baden dat God die kleine Chloe zou genezen.

Helaas deed God niet wat velen gehoopt hadden dat Hij zou doen.

Chloe stierf slechts drie dagen voor haar elfde verjaardag.

Op dat moment brak het laatste beetje kwetsbare geloof dat Marci nog bezat in duizend stukken uiteen. Ze schreeuwde. Ze gilte. Ze hilde. ‘Waarom God? *Waarom?* Waarom laat U dit gebeuren met mijn dochter? Chloe heeft nooit iets verkeerd gedaan. U had mijn leven moeten nemen en niet het hare. Hoe kan ik ooit nog een God vertrouwen die me dit heeft aangedaan? Hoe kan ik geloven in een God die dit heeft laten gebeuren?’

Ik deed het niet voorkomen alsof ik alle antwoorden op haar waarom-vragen had. Ik had geen pasklare domineesantwoorden paraat. Ik deed daarentegen wat ik kon doen: ik bad *met* Marci en *voor* haar. Ik voegde me bij de vele mensen die al hun best deden haar te troosten, met haar te rouwen, haar te dragen.

Ik heb mijn eigen pijn, mijn eigen verlies en mijn eigen twijfels op zijn tijd, net zoals jij die waarschijnlijk hebt. Toch blijf ik ervan overtuigd dat God in onze beproevingen bij ons is. Ik wil mensen helpen het vertrouwen in God, dat door ondraaglijke omstandigheden als door een sloopkogel verwoest is, te herstellen.

Het is niet makkelijk. Ik heb niet alle antwoorden. Maar ik *kan* je beloven dat ik mezelf al deze vragen ook heb gesteld. Ik heb ontdekt dat waar ik voor bid, waar zal worden voor jou. Je kunt vragen hebben, twijfels of zelfs worstelen met je geloof. In tegenstelling tot het ontdekken dat al die vragen je verder van het hart van God brengen, zul je iets anders, iets mooiers zien. Eerlijke vragen, oprechte twijfels en diepe pijn kunnen je dichter bij God brengen dan je ooit bent geweest.

Gedurende het leven komen we allemaal op een punt waar we worstelen met geestelijke vraagstukken. Ik kende een man die achttien jaar getrouwd was en waarvan de vrouw door een dronken bestuurder is doodgereden. Enige tijd nadat dit was gebeurd, sprak ik hem en hij barstte uit: ‘Als er al een God is,

zal die zeker niet goed zijn. Een goede God zou mijn vrouw nooit laten doodrijden door een dronken bestuurder en die idioot laten leven. En *als* God goed is, heeft hij absoluut geen controle over de dingen. Anders was dit nooit met haar gebeurd! Ik weet niet eens meer of er wel een God bestaat. En *als* Hij dus wel bestaat, wil ik helemaal niets te maken hebben met het soort God die dit soort dingen laat gebeuren.'

Zijn gedachtegang was logisch. Hij maakte een paar goede punten. De waarheid is dat in het diepst van ons verdriet en onze boosheid we vaak verleid worden God zo te zien. Ik zou zelfs willen zeggen dat elke keer als we pijn voelen de vijand dat wil gebruiken om een wig tussen ons en God te drijven. Geloof is niet logisch. Geloof is geen wiskundig of taalkundig probleem. Het is zelfs geen filosofisch probleem. Geloof is een zaak van het hart.

Ik heb het verlies van deze man niet zelf ervaren, maar ik voel toch zijn pijn. Ik kon daarnaast zien dat hij onder al die pijn toch God wilde vertrouwen. Juist op dat moment kon hij de pijn die hij voelde niet verenigen met het beeld van de God waarin hij wilde geloven.

Ik heb dit boek geschreven voor al die mensen die ermee worstelen te geloven dat God om hen geeft, vooral als ze zich midden in een crisis bevinden. Als je strompelend door die diepe vallei gaat, is het moeilijk het licht te zien. Je wilt geloven, maar de hoopgevende boodschap van het christelijke geloof strookt niet met wat je om je heen ziet en ervaart.

Dit onderwerp is voor mij heel persoonlijk omdat onze familie op dit moment in een zware beproeving zit. Net als de vader die verdriet had om zijn zoon, zoals we eerder lazen, heb ik veel verdriet om mijn tweede dochter. Slechts twee weken voor ze met James zou trouwen, hoorden we dat ze de ziekte van Pfeiffer had. Ondanks dat ze relatief snel over deze veelvoorkomende maar vervelende ziekte heen is gekomen, herstelde haar lichaam nooit helemaal. Ze worstelt

nu met fysieke problemen waar de artsen ook versteld van staan.

Op haar eenentwintigste heeft ze moeten stoppen met werken. We hebben meer artsen bezocht dan ik kan tellen en Mandy lijdt nog steeds.

Op het moment dat ik deze woorden schrijf, hebben we net een vlucht voor Mandy en haar man geboekt om de Mayo Clinic te bezoeken. We hopen dat artsen daar een diagnose kunnen geven voor haar fysieke problemen. Dit zijn de vragen die ik nu voor God heb:

Waarom zij? Ze houdt van U en heeft dat altijd gedaan.

Waarom zo net voor haar huwelijk?

Waarom geneest U haar niet?

Waarom kunnen we op zijn minst geen diagnose krijgen?

We worden niet alleen overweldigd door deze oprechte vragen, maar kennen ook dagelijks angst. Als je het fijne zou weten van haar fysieke worsteling, zou je begrijpen waarom we dagelijks bidden dat het niet iets levensbedreigends is.

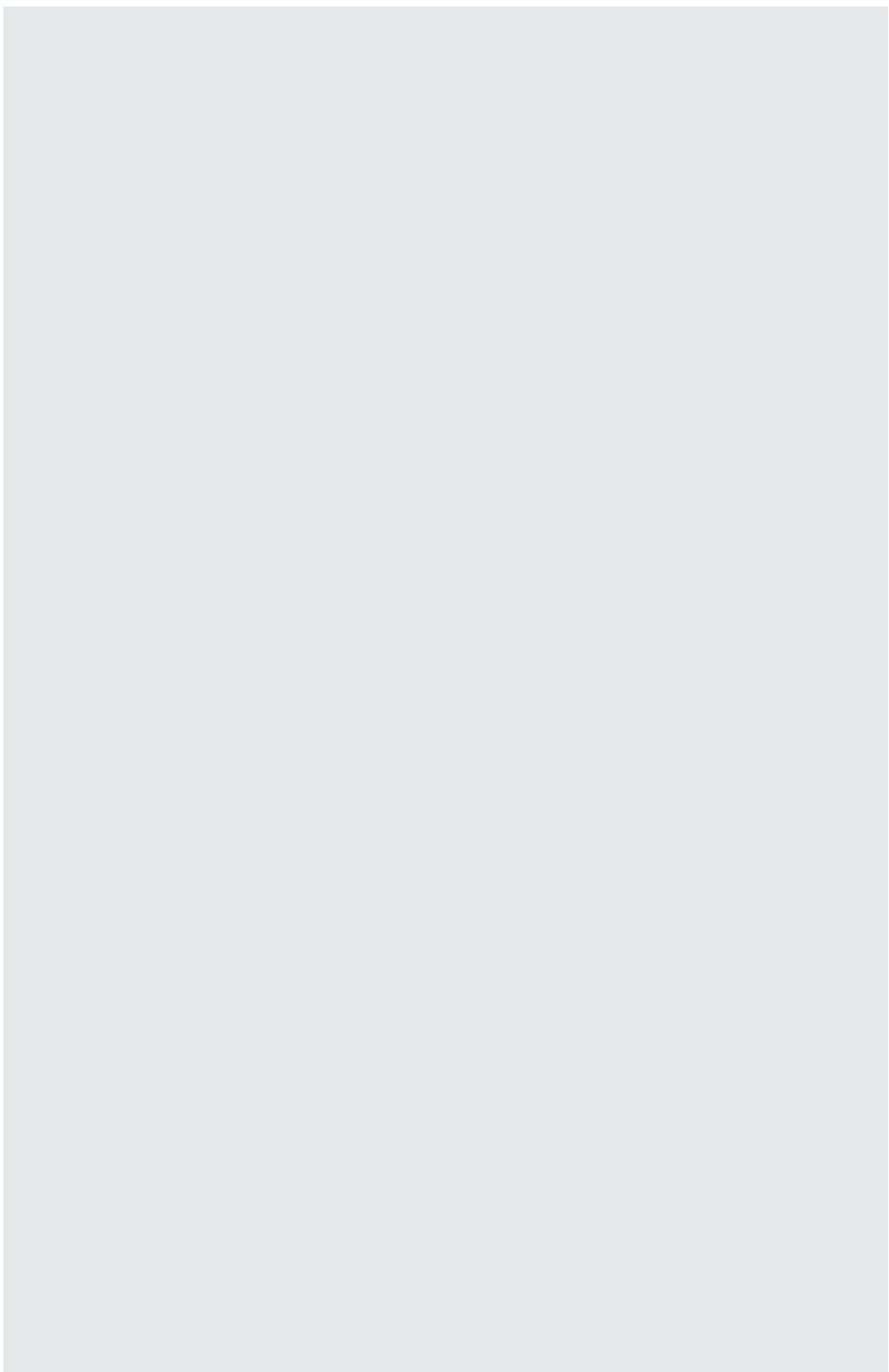
Ik probeer mij zo goed mogelijk voor te stellen hoe jij als lezer bepaalde uitdagingen het hoofd moet bieden, maar weet ook dat ik dit boek geschreven heb vanuit eenzelfde situatie van pijn en hoop. Op dit moment is het pijn, maar het is hoop voor de toekomst. Alleen schreeuwt de pijn soms, terwijl de hoop zachtjes fluistert. Soms leidt dit allemaal tot de twijfel of God je pijn wel ziet, je antwoordt en om je geeft.

Als je worstelt, kun je misschien herkenning vinden in een geestelijke twijfelaar uit de Bijbel. Het is een vaak over het hoofd geziene, kleinere profeet met een van de lastigste namen om uit te spreken: Habakuk. De naam Habakuk is dezelfde paradox van verwarrende gevoelens die we zagen in de vader van de bezeten jongen en de gevoelens die mijn vriendin Marci had na het verlies van Chloe. Habakuk betekent namelijk zowel worsteling als omhelzing. Het is de soort omhelzing die je zowel wil wegdrücken als steviger wilt ervaren. Het is

de pijn die je ziet en die je voelt, en het is de hoop dat God nog steeds bij je is. Habakuk is het soort hart dat wil geloven maar ook terugdeinst bij de gedachte eraan.

Als je op dit moment lijdt, hoop ik dat je bereid bent te *worstelen*, te *vechten*. Er lijken zoveel mensen te zijn die een kant-en-klare God willen met wie het leven makkelijk, probleemloos en zonder hobbels is en waar de antwoorden altijd slim en helder zijn. Maar het leven is niet zonder problemen. Het is helemaal niet makkelijk. En het leven is al helemaal niet probleemloos. Daarom geloof ik dat het plakken van het ‘makkelijk-uit-te-leggen’-etiket op God niet alleen onverstandig is, maar zelfs gevaarlijk. Om God echt te kennen, moet je door de pijn heen worstelen, de strijd aangaan met oprechte twijfel en zelfs leven met onbeantwoorde vragen.

Ik beloof je dus niet dat God je copiloot zal zijn of dat de Bijbel pasklare antwoorden biedt. Ik beloof je wel dat als je met Hem de worsteling aangaat, Hem zoekt, je aan Hem bindt, God je zal vinden in je pijn.

DEEL 1

VERSTOPPERTJE SPELEN

1.1 Waar bent U, God?

*Mensen accepteren niet zonder meer de wanhoop.
Wanneer ze dat doen, komt het Koninkrijk van de Hemel nabij.*
— Philip Yancey

Pijnlijke beproevingen zijn vruchtbare grond voor de twijfel. Het is alleen niet nodig dat eerst je hele leven in elkaar stort voordat je kunt gaan twifelen aan de aanwezigheid en goedheid van God. De eerste keer dat ik met twijfel te maken kreeg, was niet tijdens een moeilijke periode. Het raakte me juist op een ogenschijnlijk gewoon moment en nota bene in een kerk.

Toen ik opgroeide, ging mijn familie min of meer regelmatig naar de kerk. Als kind ging ik er natuurlijk van uit dat iedereen familie dat deed. Ik ging er ook van uit dat alles wat ik over God hoorde waar was, net zoals ik wist dat twee plus twee vier is en dat de Dallas Cowboys de beste ploeg in de NFL waren. Maar toen ik op een zondagochtend een keer in de kerk zat, ik moet tien of elf jaar oud geweest zijn, werd ik opeens belaagd door een hele horde vragen die aan mijn geweten begonnen te knagen. ‘Wat nou als alles wat ik altijd heb geloofd niet waar is? Wat als God helemaal niet echt is? En *als* Hij wel echt is en in ons leven werkt, geldt dat ook voor *mijn* leven? Geeft Hij daar echt om?’

Ik keek om me heen om te ontdekken of er ook anderen met deze vragen aan het worstelen waren. Niemand, of in ieder geval geen enkele volwassene, leek onrustig of niet op zijn gemak te zijn (ik leerde pas later dat schijn kan bedriegen). Het was niet zo dat ik opeens niet meer geloofde wat de voorganger ons vertelde. Ik weet eerlijk waar niet meer wat hij zei. Het was echter wel duidelijk dat de basis van mijn nog maar jonge waarheid aan het wankelen was geslagen.